

Александра; съ това писмо отъ—5.XI 1883 г.—наре-
чено отъ дарителя *грамота*, той моли княза да
вземе дѣлото подъ свое покровителство, а на Д-ръ
Павловича възлага съ специално пълномощно ролята
на почетенъ ефоръ, членъ на специалната ефория,
която ще се грижи за управлението на фонда и
училището.

Два мѣсеца слѣдъ това, именно на 7 януарий
1884 год., слѣдъ като изпълни завѣтното си желание,
Д. х. Василевъ се помина на 70 год. възраст. Жена
му, г-жа Александра, която първоначално му съчув-
ствувала и го подкрѣпвала въ неговитѣ родолюбиви
намѣрения, слѣдъ смъртта му подпада изключително
подъ ромжнско влияние и, макаръ и да разполагаше
съ грамадни капитали, не направи нищо за да въз-
величи дѣлото на мжжа си.

За увѣковѣчение паметъта на Д. х. Василевъ,
свищовци, у които още бѣ прѣсенъ спомена отъ пър-
вото търговско училище въ Свищовъ, основано къмъ
1870 г. отъ Д. Е. Шишмановъ, баща на проф. Д-ръ
Шишмановъ, рѣшили да въздигнатъ въ града си
търговска гимназия, която прѣзъ декемврий 1895 г.
т. е 12 години слѣдъ смъртта на дарителя, бѣ вече
построена съ приходитѣ отъ фонда Д. х. Василевъ
и чрѣзъ държавна помощ. Тая гимназия, елегантна
и модерна постройка, носи името на свищовския бла-
годѣтель. Мраморниятъ бюстъ и портрета му, изра-
ботени въ естествена величина твърдѣ сполучливо
въ Виена, красятъ фоайето и главния входъ на зда-
нието. Съ създаването на това монументално здание,
казва Д-ръ Павловичъ, отъ когото вземаме настоя-
щитѣ бѣлѣжки за Д. х. Василевъ, благодарнитѣ
свищовски граждани изпълниха завѣтното желание
на великия свой благодарѣтель и му въздигнаха па-
метникъ — великолѣпенъ и неувѣдаемъ.